

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Mennyit keres a budapesti koldus?

Forrás:

Szózat

Bp.

(Hely)

1921. 7. 4.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

362.51

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helvszám

Közp. nyomt. XX, cs. 23. s

— Mennyit keres a budapesti koldus? A bibliai Lázár utódjainak, a hivatásos koldusoknak életét és viszonyait jó néhány hónapja különös figyelemmel tanulmányozom. Nem statisztikát, hanem lélektant keresek, amikor egy-egy koldus sorsát kutatom. Most, amikor minden budapesti ember legfontosabb kérdése, hogy „miből élünk?” — a koldusokra föltehető nagyon sok kérdés közül én is erre az egyre kerestem választ, miből él, mennyit keres ma Budapesten a koldus?

A Rákóczi-ut legelején kedves, keskenyarcu, pelyhezőbajuszu, szelíd és szomorutekintetű fiatal ember üldögél. A villamos zuzta szét mind a két lábát. Hangtalanul tartja maga előtt a kalapját, amelybe elég sűrűn hull a legkisebb mai pénzegység — a papírkorona.

— Nem fázik, barátom? — kezdem a beszélgetést.

— Egy kicsit. De meleg ruhában vagyok. Az anyám nagyon vigyáz rám.

— Mennyit keres ugy naponta?

— Hát kérem az különböz, — néz melázón a kalapjába.

Látom, kissé kényelmetlennek találja a kérdést.

— Mégis — faggatom.

— Átlag 80—100 koronát kapok. Vannak napok, hogy 150 koronával megyek haza. A legkevesebb 45—50 korona.

— Szép! (Nem vallhatom be neki, hogy több a jövedelme az enyémmel.)

— Szép. De tessék elhinni, szegény beteges öreg anyámmal mégis nehezen élünk meg belőle.

Szegény, a két lábát vissza nem koldulhatja soha.

Az Uránia táján 14—15 éves sovány, szintén csonkalábú fiú koldul.

— Hogy vagyunk, öcsikém? — szólitom meg.

— Mennyit kaptál tegnap? Ünnepe volt!

— Tegnap nagyon jók voltak az emberek! — omeli föl rám mosolygó szemét — 135 koronát adtak.

— Derék dolog. Mondd csak, hogyan beszélsz a szívükkal?

Az én kis barátom arcán pillanat alatt szomorúság szalad át. Aztán csöndesen fölémeli a csonka

lábát: ezzel hat a szívekre.

Ujabban a Nagyköruton, a Gambrinus előtt kéreget. Aki este arra jár, ne sajnálja tőle az alamizsnát.

Az Imperial-szálló körül évek óta ott áll esténként egy negyven évesnek látszó vak asszony. Egyformán könyörög mindig. „Kis alamizsnát a szegény világtalannak — a szegény világtalannak — a szegény világtalannak.” Megtudtam, hogy a Rákóczi-ut „kisasszonyok” tartják jó reménységgel. Ezekről a kisasszonyokról kapja a legtöbb pénzt is. Eszembe jutottak a szentírás szavai: „Az alamizsna elveszi a bűnt...”

Ennek a szegény asszonynak ma körülbelül 100 korona jövedelme van naponta.

Ujabb divat, hogy a kávéházakban, még egészen késő órákban is, megjelenik egy-egy egészen csöpp gyerek és végiglátogatja az asztalokat. Mindenki beleteszi kicsi kezébe a maga alamizsnáját. Mire széles mosollyal kitipeg a helyiségből, negyvenötven koronát is megkeresett.

Kifakadtam a kis koldus szülei ellen, amiért egyedül kiküldik a gyereket a késő éjszakába. A barátom elnevette magát:

— Kapd a kalapodat, nézd meg, mi lesz vele.

Utána siettem. A gyerek az ajtóból az utcásarok felé szaladt, ahol egy asszony várta, elvette tőle a pénzt, aztán elindult vele a legközelebbi kávéház felé. Ott az asszony lehajolt a kicsihez, elmondatta vele a betanult könyörgést és ismét utjára bocsátotta.

Öt ilyen csöpp koldust ismerek. Az egyikkel — kislánnyal, ötéves — tizenkét esztendősen néni jár, az várja meg az ajtó előtt. Egyszer kivallattuk őket. Aznap este 300 koronánál többet szedett össze a gyerek.

Azt tapasztaltam különben, hogy legtöbb keresetük a gyárak és templomok közelében koldulók. Aránylag legtöbbet adnak a szegény emberek. Ahol csupa „nagyur” járskél, ott kevés a keresete a koldusnak. Öreg koldus kevesebbet kap, mint a fiatal. Legtöbbet adnak a nyomorék fiatal nőnek és a gyermeknek.

Sz. M.

ároosi háziyomda 1920